

Gümüş İglo

Yavuz DEMİRKIRAN

Gümüş İglo

Yavuz DEMİRKİRAN

Elara, sıcak kahverengi tenli ve iki kısa örgülü dalgalı siyah saçlı küçük bir kâşifti. Beyaz kürk kapüşonlu mavi kapitone bir parka ve kırmızı eldivenler giyiyordu. Ayaz bir sabah deri çantasını hazırladı ve karlı tepelerin üzerinden yola çıktı. Dünya beyaz ve sessizdi, sarı botları yumuşak çıtırtılar çıkarıyordu. Keşfetmeyi ve yeni şeyler bulmayı çok severdi.

Elara kaygan bir yamacı tırmandı ve şaşkınlıkla durdu. Küçük bir çukurda bir iglo duruyordu. Ama bu iglo beyaz kardan yapılmamıştı. Gümüş gibi parlıyordu ve içinden yumuşak bir ışık sızıyordu. Elara'nın koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. 'Gümüş bir iglo!' diye fısıldadı. Böyle bir şeyi hiç görmemişti.

Elara yaklaştı. Gümüş ışık, yavaş bir kalp atışı gibi usulca nabız gibi atıyordu. İğlonun etrafında dolaştı ve alçak bir giriş buldu. İçeri baktı. Duvarlar pırıl pırıl parlıyordu ama ışık sanki soluyor ve büyüyor, soluyor ve büyüyordu. Elara kaşlarını çattı. Işık neden gelip gidiyordu? İzlemek ve düşünmek için kara oturdu.

Birden küçük bir yaratık sıçrayarak yanına geldi. Krem beyazı tüylü, ucu gümüş renkli kabarık kuyruklu genç bir kutup tilkisiydi. Parlak kehribar gözleri ışıldıyordu ve bir kulağı hafifçe kıvrılmıştı. Boynunda küçük gümüş bir çingiraklı kırmızı örgü bir atkı vardı. 'Merhaba!' dedi tilki. 'Ben Pip. Gümüş igloyu bulduğunu görüyorum.'

Pip, Elara'nın yanına oturdu ve soğuk burnuyla kolunu dürttü. 'İglo hikâyeleri sever,' dedi Pip. 'Biri hikâye anlattığında daha parlak parlar. Dene!' Elara bir an düşündü. Pip'e ormanda kaybolduğu ve nazik bir kuşun onu eve götürdüğü zamanı anlattı. O konuştuğu gümüş ışık güçlendi.

Elara gülümsedi. 'Gerçekten parlıyor!' dedi. Pip kabarık kuyruğunu salladı. 'Ama yalnızca insanlar paylaştığında ve birbirlerine yardım ettiğinde parlar,' diye açıkladı Pip. 'Hikâyeyi anlattığında kalbinden bir şey paylaştın. Işığın parlamasını bu sağladı.' Elara başını salladı, biraz daha anlamıştı. Tam o sırada tepeden neşeli bir sesin seslendiğini duydular.

Bir çocuk ahşap kızakla kayarak aşağı indi. Yaşına göre uzundu; açık tenli, kısa kıvrıkcık kızıl saçlı ve burnunun üzerinde çiller vardı. Kahverengi yeleğinin altına yeşil yün bir kazak ve ponponlu çizgili bir şapka giymişti. 'Merhaba! Ben Tobi,' dedi. 'Parlayan ışığı tepenin zirvesinden gördüm. Burası neresi?'

Elara ve Pip kendilerini tanıttılar. Tobi gümüş igloyu görünce yeşil gözleri kocaman açıldı. 'Çok güzel!' dedi. 'Yakacak odun ve biraz yiyecek getirdim. Belki paylaşabiliriz.' Kızağından bir demet çubuk ve bir torba fındık çıkardı. 'Ayrıca burnunu kaybeden bir kardan adam hakkında komik bir hikâye biliyorum.'

Tobi komik hikâyesini anlattı ve Elara o kadar çok güldü ki yuvarlak yanakları pembeleşti. Pip kıkırdadı, çingırağı çınladı. Tobi yiyeceğini ve hikâyesini paylaştıkça gümüş iglo her zamankinden daha parlak parladı. 'Bakın!' diye bağırdı Elara. 'Işık güçleniyor!' Hep birlikte oturdular, etraflarındaki soğuk kara rağmen içleri ısındı.

Sonra yavaş, düzenli ayak sesleri duyular. Gümüş yıldız oymalı bir bastona yaslanarak patikadan yaşlı bir kadın geldi. Koyu kahverengi tenli, kalın topuz yapılmış gümüş grisi saçlı ve yuvarlak gözlüklerinin ardında sevecen gözleri vardı. Uzun lavanta rengi parkasının kenarları kar tanesi işlemeliydi. 'Merhaba, küçükler,' dedi. 'Ben Nana Mika.'

Nana Mika gülümsedi, yüzü gülümseme çizgileriyle doluydu. 'Gümüş igloyu bulduğunuzu görüyorum. Burası özel bir yer. Ama sihir değil. Parıltı dostluktan ve paylaşmaktan gelir.' Tobi'nin yaptığı kar bankına oturdu. 'Size eski bir şarkı söyleyeyim mi?' diye sordu. Hepsi hevesle başlarını salladı.

Nana Mika kış yıldızları ve sıcak kalpler hakkında yumuşak bir şarkı söyledi. Sesi yumuşak ve netti. O şarkı söylerken gümüş ışık ritimle nabız gibi attı. Sonra Tobi fındıklarını paylaştı, Elara Pip'e sıcak bir sarılma verdi ve Pip kar tanelerini kovalamak hakkında bir hikâye anlattı. İglo neredeyse gün ışığı gibi olana kadar daha da parlak parladı.

Elara parlayan gümüş duvarlara baktı ve anladı. 'Işık sihir değil,' dedi. 'Biziz! Hikâyeler paylaşp birbirimize yardım ettiğimizde igloyu parlatıyoruz.' Nana Mika başını salladı. 'Evet, canım. Sıcaklık dostluktan gelir. Gerçek gümüş ışık budur.' Hepsi gülümsedi, içleri ısındı.

Bütün öğleden sonrayı birlikte geçirdiler. Tobi daha çok komik hikâye anlattı, Pip küçük bir tilki şarkısı söyledi ve Nana Mika onlara kar fenerleri yapmayı öğretti. Elara bisküvilerini paylaştı. Birbirlerine yardım ettiler ve sık sık güldüler. Gümüş iglo istikrarlı bir şekilde parladı, herkes için mutlu bir yerdi.

Güneş batmaya başladığında eve gitme zamanının geldiğini anladılar. Ama gümüş igloda yeniden buluşmaya söz verdiler. 'Daha çok hikâye paylaşabiliriz,' dedi Tobi. 'Ve daha çok arkadaş getirebiliriz,' diye ekledi Pip. Nana Mika, Elara'nın omzuna dokundu. 'Unutma, parıltı nereye gidersen git seninle kalır.' Elara kalbinde sıcak bir parıltı hissetti.

Elara, çantası sırtında hafifçe, pırıldayan yıldızların altında eve yürüdü. Gümüş igloyu ve bütün yeni arkadaşlarını düşündü. Dünya biraz daha sıcak geldi. Gerçek gümüş ışığın dostluk olduğunu ve her zaman onunla olacağını biliyordu. Bu da onu dişlek gülümsemesiyle gülümsetti.